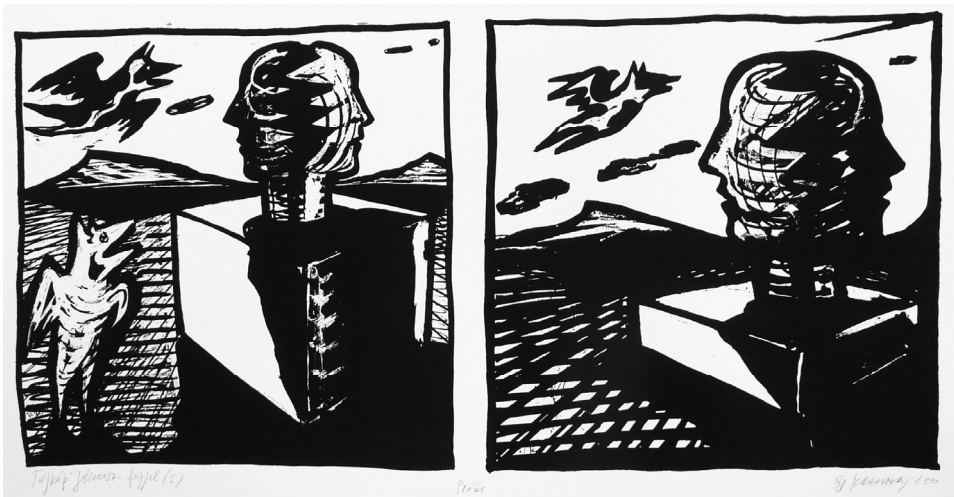

kiiktatódnak abból a sávból, amelyben a nemzet, egy közösség közgondolkodása, ön- és jövőfelismerése, történelmi tudata megfogalmazódhat.”

Írtam már, az írásról, rögtön az elolvasása után Ilia tanár úrral beszélgettem, telefonon. Volt olyan beszélgetésünk, amelyet rögzítettek azok, akiknek ez volt a dolguk, ennek a beszélgetésnek a leiratát nem kaptam meg, igaz, a leirat nélkül is emlékszem arra, amit mondtam. Kristálytisza a vonalvezetése, pontosan megfogalmazza a tennivalókat, ilyen kifejezéseket használtam. Megváltoztatva a megváltoztatandókat, figyelembe véve mindazt, ami nálunk és a világban az elmúlt harminc évben történt, tekintettel a művészetek s így az irodalom helyzetében bekövetkezett változásokra is, kíváncsi vagyok arra, hogy a mai fiatalok, a mai fiatal írók mit mondanának Németh László és Sándor Iván esszéről.

Arra vagyok kíváncsi, hogy értenék-e az írás éthoszáát és igazságát, mondom. Merthogy Sándor Iván a maga esszéjének lezárásában majdhogynem egészében megismételte Németh László írásának utolsó mondatait: „Azok a szépírók, akik a tanulmány munkájával lépést tartottak, előnyben lesznek, s előnyben azok a tanulmányírók is, akik nem fojtották meg magukban az alkotót. A legnagyobb előnyben azonban az ifjúság van, amely látta mindezt, s tartogathatta az erejét...”

EL KAZOVSKIJ: TÁJKÉP JÁNUSZ-FEJJEL 1-2.
1990, szitanyomat (próba), 35×30 cm, magántulajdon